

La mort i la primavera

Text i foto > GERARD BAGUÉ, director

Acompanyo la meua filla als funerals d'un noi de divuit anys. Transitarem pel dolor i la ràbia d'una traïció a les lleis de la natura, quan la malaltia ataca impietosament en la flor de la vida, quan no són els joves els qui enterren els vells. Amb ulls de desorientació i espant sobre les mascaretes, nois i noies formen tímidament petits grups a l'exterior del tanatori, un edifici fred, gairebé tenebrós, de grans blocs de formigó, emmarcat pels arbres de ribera de l'Onyar. El mateix vent fred que despulla les branques i arrossega les fulles mortes desplaça uns núvols allargassats que tapen la llum del sol a intervals i que originen una intermitència incòmoda de moments ombrívols, d'una gelor que t'arriba al moll de l'os, amb d'altres en què els rajos solars temperen la pell. L'estat d'ànim es contagia d'aquesta volubilitat del temps, de moments foscos en què el dolor sembla insuportable seguits d'una injecció sedant de rajos lluminosos que travessen amb força la teranyina grisa. L'hivern s'obre pas a batzegades.

Travessem una frontera irregular entre la tardor i l'hivern, de la mateixa manera que els assistents a la cerimònia transiten entre la infància i la maduresa, una època d'aprenentatges i contrastos. Alguns joves venen amb els pares, que aturen els vehicles a l'aparcament. Alguns se'n van i tornaran a buscar-los més tard; d'altres, es queden, esperant a una distància prudencial. També hi ha nois i noies que arriben sols, a peu o fins i tot en bicicleta. És una peregrinació pesarosa. La majoria saben que no faran res més que esperar a peu dret, que no podran entrar a la cerimònia a causa de les mesures de restricció que imposa la COVID-19. Només la família tindrà accés al búnquer de formigó i vidre. Són les mateixes restriccions que els fan reprimir les abraçades. Alguns se saluden a distància, sense gosar tocar-se (queda fora de lloc la gracieta de xocar els colzes); d'altres no es poden reprimir i s'abracen desconsoladament, entre llàgrimes. Es veu de seguida que se'ls fa estranya aquesta situació. Avui és el dia en què aprenen la vella coreografia per tractar amb la mort. No utilitzen els gestos i les frases de condol amb la desimboltura dels adults. Es fan petons a la galta, que deu tenir el tacte aspre del teixit de les mascaretes.

Quan es fa evident que a dintre ha començat la cerimònia, les converses s'apaguen i s'instaura un silenci respectuós que reconforta, que teixeix un esperit de comunitat, de dolor compartit. Però és un patiment que no aflorella del tot, que ha quedat amortit per la pandèmia. Tapaboques en l'edat de xisclar. Por de l'altre en l'edat d'establir noves relacions. Confinament en l'edat de córrer món.

Al vespre, mentre passejo el gos pel barri, veig unes flors de colors que pengen de la persiana metàl·lica d'un bar. Semblen les roses que han repartit entre els assistents a la cerimònia. M'hi acosto i certifico que algú ha enganxat les roses amb cinta adhesiva, al voltant del recordatori del noi. M'expliquen que és el local on es reunia la colla d'amics. Fa dies que el local és tancat a causa de les restriccions. Ni tan sols han pogut fer una ronda a la salut dels vells temps, recordar anècdotes divertides amb ell com a protagonista, barrejar somriures i llàgrimes a la memòria de l'amic tràgicament desaparegut, espantar la por davant la buidor que deixarà la seva absència.

>> El tanatori de Girona vist des del riu Onyar.